

Beretninger, man skal bygge. Det er ikke Beretninger blandt andre mere eller mindre betydningsløse eller betydningsfulde, men det er Beretninger, som have umiddelbar Betydning for Samfundet, og som derfor, mener jeg, ikke bør undværes, ligesom der heller ikke er noget Sted i den civiliserede Verden, hvor man ikke har Beretninger af denne Art. Dette med Hensyn til de regelmæssige Beretninger. Med Hensyn til Tiaars-Beretningen skal jeg bemærke, at Planen til denne, som der her er stillet Forslag om, og som altsaa vil komme igen hvert tiende Aar, er bygget paa det almindelige statistiske Hensyn, at man, naar man regner med smaa Perioder, altsaa med forholdsvis smaa Tal, vanskeligt faar holdbare Konklusioner. Men der er paa dette Punkt — og det er det, som jeg særlig vil fremhæve — kommet noget nyt frem. Den hele kriminelle Statistik, som jo har en overordentlig Betydning for Samfundet, har været ufuldkommen og er til Dato ufuldkommen alle Vegne, fordi den oplyser om straffede Tilfælde, men ikke om straffede Personer. Man faar af en Kriminalstatistik det Indtryk, at Forbrydermassen, Forbryderhæren er langt mere udstrekt, end den virkelig er, fordi de samme Personer i mangfoldige Tilfælde gaa igen 2—3—4—5 Gange og regnes for lige saa mange Enere, hvad de jo ikke ere. I Modsætning dertil kræver den nyere Udvikling af Kriminalstatistikken, at man skal have en Individualstatistik saaledes, at man faar en virkelig Oplysning om de straffede Personers Antal og derved et fra det foregaaende ganske forskelligt Billede, nemlig et Billede af, hvad jeg vilde kalde Intensiteten og Kriminaliteten i Modsætning til Udbredelsen. Det er Mening eller var Mening, at denne Tiaars-Beretning særlig skulde kaste sig over dette Formaal. Men da det er mig bekendt, at der netop for Øjeblikket finder Forhandlinger Sted med Direktøren for det statistiske Bureau, med hvem der selvfølgelig maa forhandles om den Ting, idet han ganske vist ikke kan undvære Fængselsvæsenets Bistand, medens Fængselsvæsenet paa sin Side heller ikke paa nogen Maade kan undvære hans, om den rigtigste Maade at udføre dette særlige statistiske Formaal, og da det mulig kan føre til, at man gaar en ganske anden Vej end de samlede Tiaars-Beretninger, betragter jeg Forholdet i den Henseende som staaende endnu i det svævende, og jeg vil derfor for mit Vedkommende finde det rigtigt at tage dette Forslag under Nr. 53 tilbage med det For-

behold atter at stille det i noget anden Form, som jeg antager vil blive billiget, til 3die Behandling.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 53 er taget tilbage. Er der nogen, der vil optage det. (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Justitsministeren (Goos): Det næste Anliggende, hvor Udvalget ikke ganske har fulgt Justitsministeren, foreligger under Nr. 55 og 56. Jeg indrømmer selvfølgelig, at de 900 Kr., jeg havde foreslaaet, er noget ud over det sædvanlige. Jeg havde haabet, at de særegne Forhold, som ere oplyste, og som stærkt ere fremhævede i alle de Udtalelser, der foreligge fra Viborg Overret, kunde have bevæget Udvalget til at gaa ind paa den noget forhøjede Beregning af Understøttelsen. Men jeg har selvfølgelig intet Krav derpaa, og jeg kan derfor ikke modsætte mig det Underændringsforslag, der er stillet, og hvorefter der i Stedet for 900 Kr. foreslaas 750 Kr.

Dernæst er der Forslaget angaaende et midlertidigt Lønningstillæg til Overrets-assessor Faurholt. Det har Udvalget ikke villet tiltræde. Forslaget gik ud paa at stille ham saaledes med Hensyn til Alderstillæg, at hans Anciennitet som Underrettsdommer kom med i Betragtning. Det kommer den jo uheldigvis ikke paa Grund af de ejendommelige Bestemmelser i Lønningsloven, der udelukke Retten til at tage Ancienniteten med, naar man kommer fra saa stort et Embede som det, han havde som Underrettsdommer. Han vilde have haft det, hvis det Underrettsdommerembede, han tidligere beklædte, før han traadte ind i Overretten, havde været i en lavere Lønningsklasse, men da det, uheldigvis for ham, var i en højere Lønningsklasse, nemlig i anden Lønningsklasse, mangler han Retten dertil. Forholdet er i Virkeligheden det, at man ved Lønningsloven rimeligvis ikke har tænkt sig Muligheden af, at en Mand fra et højere lønnet Embede søger hen til et lavere lønnet Embede. Der er naturligvis her intet Retskrav, det er fuldstændigt indrømmet, der er kun Tale om et Billighedskrav. Folketinget og Finansudvalget have tidligere fundet dette Billighedskrav saa vægtigt, at det har tiltraadt det for to Stigningers Vedkommende. Nu foreslaas altsaa en Fortsættelse af denne billige Hensyntagen. Jeg har det Indtryk, at Ordføreren for sin Person fandt dette Billighedskrav ret